

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 stycznia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. stwierdził, że A. Z. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika P. W. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 1 sierpnia 2016 r. oraz ustalił podstawy wymiaru składek za miesiące:

1/ listopad 2014 r., grudzień 2014 r., styczeń 2015 r. na ubezpieczenia społeczne w wysokości po 840 złotych miesięcznie oraz na ubezpieczenie zdrowotne - 724,84 złotych;

2/ od lutego 2015 r. do stycznia 2016 r. na ubezpieczenia społeczne po 875 złotych miesięcznie, na ubezpieczenie zdrowotne po 755,03 złotych;

3/ od lutego 2016 r. do maja 2016 r. na ubezpieczenia społeczne po 925 złotych miesięcznie, na ubezpieczenie zdrowotne po 798,18 złotych.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z 8 lutego 2018 r. oddalił odwołanie P. W. wniesione od powyższej decyzji.

Sąd pierwszej instancji swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

P. W. prowadzi kancelarię radcy prawnego w L.. Na mocy umowy o pracę z 1 października 2013 r. zatrudnił A. Z. zd. P. w wymiarze 1/2 etatu na czas nieokreślony za wynagrodzeniem w kwocie 800 złotych brutto miesięcznie. Płatnik zgłosił ww. do ubezpieczenia jako pracownika. Od 1 stycznia 2014 r. wynagrodzenie A. Z. zostało podwyższone do kwoty 840 złotych.

Decyzją z 12 maja 2015 r. nr (...) ZUS ustalił, że A. Z. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u P. W. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu od 1 października 2013 r. oraz ustalił podstawy wymiaru składek za okres od października 2013 r. do października 2014 r.

P. W. od listopada 2014 r. zaprzestał składania miesięcznych deklaracji.

Sąd ustalił, że A. Z. w listopadzie, grudniu 2014 r. i styczniu 2015 r. otrzymała wynagrodzenie w wysokości 840 złotych brutto miesięcznie. Następnie od lutego 2015 r. do stycznia 2016 r. jej wynagrodzenie wynosiło 875 złotych miesięcznie, a od lutego 2016 r. do maja 2016 r. po 925 złotych. Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31 lipca 2016 r. Zainteresowana nie korzystała z urlopów bezpłatnych, wychowawczych, zwolnień od pracy przewidzianych w art. 188 k.p.

Stan faktyczny w sprawie Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dołączonych dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony.

W ocenie Sądu odwołanie P. W. nie zasługiwało na uwzględnienie w świetle przepisów art. 6 ust. 1, art. 12 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778).

A. Z. w okresie od 1 października 2013 r. do 31 lipca 2016 r. była zatrudniona w wymiarze 1/2 etatu u płatnika P. W.. Została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych. Pracodawca wypłacał jej co miesiąc należne wynagrodzenie. Tym samym podlegała ona z tytułu zatrudnienia ubezpieczeniom społecznym. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że wnioskodawca w istocie nie kwestionował tej okoliczności, skupiając się na kwestii podstawy wymiaru składek i dokonanych wyliczeń przez organ rentowy.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że na odwołującym jako płatniku składek ciąży obowiązek wynikający z art. 46 ww. ustawy składania dokumentów rozliczeniowych dotyczących pracownika oraz obliczania, rozliczania oraz opłacania należnych składek za każdy miesiąc. Dowodów uiszczenia takich składek skarżący nie przedstawił. ZUS dokonał rozliczenia jego konta, stwierdzając wyraźnie za jakie okresy nie złożył deklaracji rozliczeniowych. Ustalił podstawy wymiaru składek A. Z. za okres od listopada 2014 r. do maja 2016 r. stosownie do art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W ocenie Sądu Zakład prawidłowo określił podstawę wymiaru składek w odniesieniu do wynagrodzeń wypłaconych A. Z. przez płatnika składek.

Z tych też względów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył P. W., który wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia. Skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że nie ma przesłanek do uchylenia decyzji ZUS. Wskazał, że pominięto jego sytuację osobistą, a ustalenia zostały oparte wyłącznie na twierdzeniach ZUS. Podał, że podstawa wymiaru składek została zawyżona. Oświadczył, że nie uznaje wyliczeń organu rentowego. W okresie obejmującym zaległe deklaracje musiał zmierzyć się z opóźnieniami, a nawet brakiem płatności od część kontrahentów. W rozliczeniu brakuje jego zwolnienia lekarskiego z lipca 2016 r. i wynikającego z niego pomniejszenia składek na ubezpieczenie społeczne, nie uwzględniono również zwolnień lekarskich A. P. za 2016 r. oraz kwoty ściągniętej z jego rachunku w toku postępowania egzekucyjnego w marcu 2015 r. Dlatego wysokość składek powinna zostać ponownie przeanalizowana.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne, jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1998 r. II CKN 923/97, opubl. OSNC 1999/3/60).

Należy przede wszystkim stwierdzić, że w utrwalonym i niekwestionowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie przyjmuje się, że w postępowaniu w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego przedmiot i zakres rozpoznania wyznacza jej treść i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności (por. uzasadnienie wyroku SN z 26 maja 2011 r. II UK 360/10 Legalis numer 443545 i orzeczenia tam powołane). Oznacza to, że skoro skarżący odwołał się od decyzji, w której organ rentowy stwierdził, że zainteresowana A. Z. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako pracownik skarżącego od dnia 1 sierpnia 2016 r. oraz określa podstawy wymiaru składek, to tylko te kwestie mogły być przedmiotem rozpoznania w postępowaniu wszczętym odwołaniem od zaskarżonej decyzji. Zweryfikowania tytułów ubezpieczeniowych odwołującego, czy zatrudnionych u niego osób, jak również zweryfikowania wysokości podstawy wymiaru składek tych osób, bądź stwierdzonego zadłużenia z tytułu składek, skarżący może domagać się w postępowaniach dotyczących tych kwestii, o ile organ rentowy wydał decyzje w tym przedmiocie.

Przypomnienie powyższe wydaje się konieczne bowiem zarzuty podnoszone w odwołaniu od decyzji ZUS z 5 stycznia 2017 r. numer (...) (...) - (...), które następnie zostały powtórzone w apelacji nie przystają do przedmiotu sprawy. Wnioskodawca w apelacji wskazał na błędne rozliczenie jego zwolnienia lekarskiego oraz zwolnienia A. P. oraz wadliwe obliczenie jego zadłużenia z tytułu składek. Tymczasem zaskarżona decyzja ZUS nie dotyczyła tych kwestii.

Organ rentowy stwierdził, że A. Z. nie podlega ubezpieczeniom społecznym jako pracownik u płatnika P. W. od 1 sierpnia 2016 r. i określił podstawę wymiaru składek z tytułu jej zatrudnienia za okres wcześniejszy, za który nie zostały złożone przez pracodawcę wymagane deklaracje. Sąd Okręgowy uznał powyższą decyzję za prawidłową w świetle dołączonych dokumentów, których skarżący nie kwestionował w procesie. Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że A. Z. pozostawała w zatrudnieniu do 31 lipca 2016 r. Podstawa wymiaru składek za okres od listopada 2014 r. do maja 2016 r. została określona w oparciu o listę płac, w której wskazano wysokość wynagrodzenia miesięcznego.

Wnioskodawca we wniesionej apelacji nie podważył w żaden sposób powyższych ustaleń. Nie kwestionował okresu ubezpieczenia A. Z., nie wskazywał na inną wysokość wynagrodzeń zainteresowanej. W tej sytuacji bezzasadny jest zarzut dokonania przez Sąd Okręgowy błędnych ustaleń w sprawie przez przyjęcie braku przesłanek do uchylenia decyzji ZUS. Podnoszona w apelacji sytuacja osobista skarżącego w świetle obowiązujących przepisów nie ma znaczenia dla ustalenia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym jego pracowników, jak i wysokości podstawy wymiaru składek.

W tej sytuacji, Sąd pierwszej instancji niewadliwie uznał, że decyzja ZUS jest zgodna z przepisami art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1, art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778). Podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne została zaś określona w oparciu o art. 81 ust. 1, ust. 6 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r. poz. 1510).

Podsumowując, zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, dokonał trafnej jego oceny prawnej, a apelacja P. W. nie zawiera argumentów, które mogłyby tę ocenę zmienić. Uznać zatem należy, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. i art. 102 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

M. R. M. E. C.